

— МАМ, А ДІД ВІТЯ точно приїде на мій день народження? — вже всоте за останні кілька днів поцікавився Мартин.

Мама благально закотила очі до неба:

— Мартине, я готова покликати на твій день народження весь Інститут астрофізики, якщо ти пообіцяєш більше не бомбардувати мене цим запитанням!

— Як скажеш! Але мені не потрібен увесь Інститут. Діда Віті буде достатньо!

Дід Вітя — мамин дядько, професор астрофізики і, найімовірніше, єдина людина у світі, здатна налаштувати зв'язок із далекою планетою Етер. На Етері мешкає Лучано — кур'єр Міжгалактичної служби доставки. Минулого літа Лучано здійснив на Землі незаплановану посадку (добре, давайте дивитися правді у вічі: то був незграбний бабах). Завдяки йому сім'я Мартина отримала чудову нагоду більше дізнатися про життя на інших планетах, випробувати дивовижні космічні гаджети

та ще й урятувати Всесвіт від кровожерливих завойовників із планети Ніхіл. Якби батьки дозволили Мартину писати правду у творі «Як я провів літо», то книжку «Зоряний кур'єр» написав би він.

Минуло вже вісім місяців відтоді, як Всесвіт стараннями Мартина і його рідних знову опинився в безпеці. Це, звісно, радувало. Але весь цей час жодної звістки не було від Лучано. Що далі, то дужче сумував Мартин. З кожним днем історія знайомства із зоряним кур'єром видавалася хлопчику все нереальнішою — ніби її він видав сам.

Уся надія — на діда Віктора. Вони з Лучано домовлялися, що спробують налагодити зв'язок. Але шансів на успіх було мало: земні прилади кепсько ловили сигнали з іншого кінця галактики. Мартин, здається, був єдиним, хто не полишав сподівання бодай ще раз поговорити з Лучано. Він кілька разів на тиждень строчив діду Віті повідомлення: «Ну що? Є новини з Етеру?». І щоразу отримував неоптимістичне: «Не сьогодні й, мабуть, не цього століття, Мартисику!».

Попри це, Мартин страшенно чекав, щоб двоюрідний дід-астрофізик приїхав на його день народження. «Раптом, — думав він, — насправді дід Вітя вже вийшов на зв'язок із Етером і просто чекає слушної нагоди, щоб повідомити мені цю радісну звістку? А хіба може бути краща нагода, ніж день народження? Ото мені подарунок був би...»

Увечері напередодні свята Мартин, як завжди, вишов на прогулянку з Бабакою. Доки собака нишпорила в кущах, хлопець дивився в небо. Сьогодні воно було напрочуд зоряним — нечасто таке стається на початку березня. Мартин задумливо крутив у роті свого улюбленого яблучного льодяника на паличці й пильно вдивлявся у візерунки сузір'їв. Десь там, поміж усіма цими крихітними блискучими цяточками, шугає на своєму зорельоті Лучано, його інопланетний друг. Сам Лучано схожий на банькатога голуба, а його зореліт — на гігантське яйце у спідниці. І хоча вигляд у зоряного кур'єра зовсім не геройський, Мартин переконаний: той справжній космічний лицар. По-перше, Лучано не злякався злючих прибульців із планети Ніхіл, коли вони хотіли захопити Всесвіт. По-друге, зумів визнати власні помилки — а це навіть не кожному супергероєві до снаги.

Замріявшись про зустріч із Лучано, хлопчик ледь не забув про свою собаку. Він опустив погляд додолу:

— Бабако! Бабакочко, ти де? — стурбовано озирнувся.

З-під кущів саянув Бабачин нашійник, що блимав різнобарвними вогниками.

«Так живеш із цим лодяни, живеш, лодяни їх, служши віроту і правоту, а вони тобі прямо в лоба кажуть: якби твій нашійник не блимав, була б ти вже давно безсмертна. Та якби в мене була така собака, як я, я б із неї очей не зводила й без усіляких тач нашійників! Бабачко як скарб, як зіницю ока. Ех ти, Мартин!»

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Хух, я вже злякався! — Мартин зітхнув з полегшенням. — Все-таки класна штука, цей твій нашійник. У темряві тебе не загубиш.

Бабачиному обуренню не було меж.

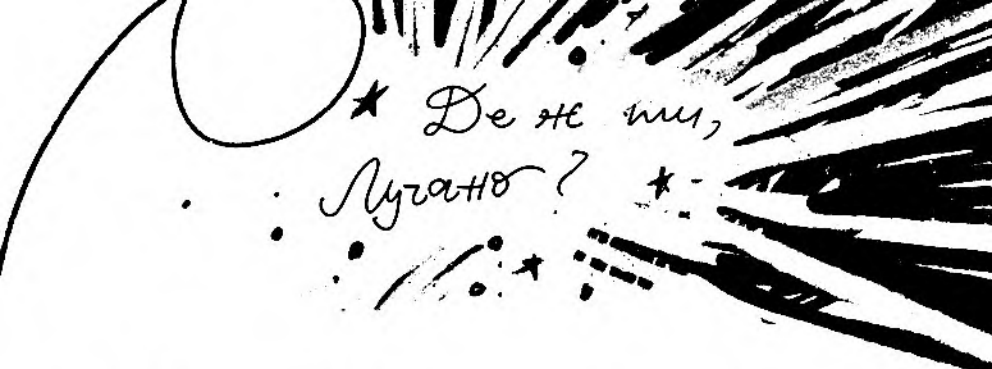
Бабака була чемпіоном із буркотіння. У ній поєднувалася любов до життя та постійне невдоволення ним. Люди її лайливих монологів, ясна річ, не чули. І якби не Лучано, який умів читати собачі думки, то господарі ніколи б і не дізналися, що насправді їхня Бабака не така проста, як могло здатися.

Ранок наступного дня був сонячним і теплим.

— Погода зовсім як дев'ять років тому, того дня, коли ти народився! — мама з татом обіймали напівсонного Мартина, а він намагався розгледіти, що там у подарункових пакунках біля книжкової шафи. Привітання привітаннями, а подарунки на день народження — це справа особлива.

Мартин розпакував подарунки й пересвідчився, що всі його матеріальні мрії до дня народження здійснені

★ Де ж ти,
Лучано? ★

До повного щастя залишилося не так багато. Лише малесенька звісточка з Етеру. Щось на кшталт: «Мартине, бамбіно, Лучано шле тобі привіт і пам'ятає про тебе. Класно ми провчили тих монстрів, еге ж?».

Мартинів день народження припав на неділю, тож охочі його привітати почали сходитися ще опівдні. Прийшли бабуся Люба та дід Кость, хрещені батьки, однокласники. Тато жартував:

— Ти, Мартине, сьогодні навчився долати швидкість звуку. Не встигає пролунати дверний дзвінок, а ти вже відчиняєш!

Іменинник ніяково посміхнувся. Він подумав, що було б непогано насправді навчитися долати швидкість звуку. Тоді б йому не було рівних у грі в куці-бабу, де квач із зав'язаними очима ловить гравців, орієнтуючись на звук їхніх кроків. Мартин мчав би з надзвуковою швидкістю, а тупцяння кросівок доганяло б його секунд за десять, зводячи квача з розуму.

Мартин так замріявся, що не звернув уваги на черговий дзвінок у двері. Отямився тільки від маминого:

— Дядечку Вікторе, як я рада, що ви таки приїхали!

Мартин кількома стрибками перелетів довгий коридор і кинувся обіймати родича.

— Діду Вітю, я так чекав на вас!

— Я не міг пропустити такого визначного дня, друже! — Віктор скуйовдив Мартину волосся. — У мене для тебе є дещо особливе.

Мартин став нетерпляче стрибати на місці. Так, так, це воно. Зараз дід Вітя нарешті скаже йому, що отримав звістку від Лучано...

— Ось, Мартине, це тобі. З днем народження! — дід Вітя дістав із пакета коробку з намальованим на ній телескопом. — Маю надію, що твоє захоплення космосом буде лише міцнішати з кожним роком. Хтозна, може, колись ми з тобою станемо колегами?

— Дякую... — мало не крізь сльози видушив із себе іменинник.

У ньому зараз змагалися два почуття. Радість — бо телескоп він хотів давно. Тим паче розумів, що дід-астрофізик обрав для нього справді потужний прилад. З іншого

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

боку, кілька слів від інопланетного друга вартували б більше за сто телескопів.

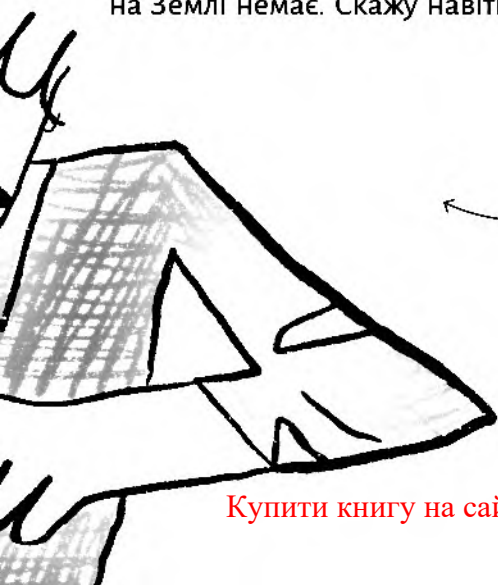
— Дідусю Вітю, — таки наважився запитати Мартин, — а це все?

— Мартине, не змушуй мене червоніти, — втрутилася мама. — Хіба можна так нахабно випрошувати подарунки?

— Маринко, не свари його, — вступився за хлопчика Віктор. — Ми всі чудово знаємо, що він запитує про звістку від Лучано. І, на жаль, тут у мене жодних сюрпризів. Етер знаходиться за вісімсот п'ятдесят світлових років від Землі. Навіть найпотужніша земна апаратура не здатна надсилати сигнали на таку відстань. Точніше здатна, просто доведеться почекати вісімсот п'ятдесят років, доки сигнал дістанеться Етеру, а потім ще стільки ж, доки долетить їхня відповідь.

— А як же ви тоді налаштували зв'язок з Етером із зорельота Лучано? — не вгавав Мартин.

— Його зореліт був нашпигований технікою, якої на Землі немає. Скажу навіть більше: не впевнений,

телескоп

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

що вона в нас коли-небудь з'явиться. І нехай для тебе, майбутнього науковця, ці слова звучать як виклик. Раптом саме ти колись створиш пристрій для зв'язку з далекими цивілізаціями...

Тепер Мартин остаточно зрозумів: звістки від зоряного кур'єра не буде. Усе, що сталося минулого липня, що перевернуло його уявлення про Всесвіт, що змінило життя його сім'ї, — усе це тепер лиш історія, якої навіть розказати нікому не можна. День, якого Мартин так чекав, приніс йому гірке розчарування.

Пізно ввечері, коли гості розійшлися, а втомлений іменинник уже мостився спати, тато обійняв його і сказав:

— Знаєш, Мартине, може, це й на краще, що не всі наші мрії здійснюються.

— Тату, ти страшенно розумна людина, але зараз кажеш якусь нісенітницю, — пробурмотів у відповідь Мартин. — Коли мрія не здійснюється — це завжди погано. Інколи дуже погано. Інколи безмежно кепсько. І ніколи нічого хорошого в цьому немає.

— У дев'ять років я відповів би так само! — тато весело посміхався. — А тепер не впевнений. Колись, ще студентом, я мріяв про подорож до Лондона. Довго збирав гроші. А коли мандрівка була вже оплачена, я просто... проспав літак. Уяви собі, мрія не здійснилася, та ще й з моєї вини! Я був неймовірно засмучений, вийшов із дому, аби купити щось поснідати, і в черзі біля каси супермаркету познайомився з твоєю мамою. Якби моя тодішня мрія

про подорож здійснилася, у мене не було б найпрекраснішої у світі сім'ї... До речі, у Лондоні я після того бував уже не раз.

— Виходить, якби твоя мрія здійснилася саме тоді, коли тобі найдужче кортіло, ти не зустрів би маму, а значить... Значить, і мене не було б? — Ця думка так збентежила Мартина, що він аж із ліжка зіскочив.

— Виходить, так, — тато стиха посміхався, задоволений, що син його зрозумів. — А якби не було тебе, хтозна, що зараз відбувалося б зі Всесвітом. Чи знайшовся б хтось інший, здатний непомітно прокрастися на космічний корабель кровожерливих прибульців і підмінити їхню настоянку всемогутності?

Мартин засинав із думкою про те, що таки справді інколи нездійснена мрія — це дуже-дуже добре. Шкода, не вийде прямо зараз дізнатися, чому добре, що саме його мрія не здійснилася... Ну, нехай би той Лучано хоча б приснився йому.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

МАРТИН ТАК УТОМИВСЯ від святкування та хвилювань попереднього дня, що крізь його втому жоден сон пробитися не міг. Навіть найменшій, найкоротшій. Сон тільки стукав до Мартина: «Тук-тук! Тук-тук!». І, не дочекавшись його відповіді, знову: «Тук-тук! Тук-тук!». Е, ні, нічне видіння, у тебе жодних шансів. Хлопчака спить, як після маку. Хоча...

Мартин усе ж почув завзятий стукіт. Крізь сон покрутив головою, намагаючись позбутися нахабного звуку. Натягнув на голову ковдру. Полежав хвилину. Звук не щезав.

Раптово хлопець зрозумів: стукають у вікно. Гучно, ніби напрошуючись у гості. Можливо, у цьому не було б нічого надзвичайного, якби Мартинова сім'я не жила на дев'ятому поверсі. Мало хто з гостей наважився б заходити до їхньої оселі в такий спосіб. Хіба що це був хтось крилатий!

Від раптового здогаду Мартин підскочив як ошпарений і вже за пів секунди стояв біля вікна й різким рухом підіймав фіранку.

— Лучано! Це ви?!

За вікном сидів голуб із надзвичайно великими очима. Крім погляду, від звичайних земних голубів його

відрізняла ще й загадкова усмішка. (Можете уявити голуба, що усміхається, як Брюс Вільіс?)

— Мартине, доброї ночі! Лучано щасливий бачити вас знову, — проказав своїм скрипучим голосом зоряний кур'єр, щойно Мартин відчинив вікно. — Ви дозволите мені зайти?

Хлопець від радості отетерів. Зараз його бентежило тільки одне: все це сон чи відбувається насправді? Звісно, він запросив Лучано до кімнати. Прибулець граційно влетів і сів на письмовий стіл. Мартин збуджено заторохтів:

— Лучано, ви навіть не уявляєте, як ми всі чекали бо-дай на коротеньке повідомлення від вас, хоча б на космічного смайлика. Щоправда, якоїсь миті всі — і мама, і тато, і дід Вітя — перестали вірити, що це можливо. Мовляв, куди там нашої земній техніці до налаштування зв'язку з такою далекою планетою. Я один вірив до останнього. До сьогодні...

— А сьогодні, виходить, теж вірити перестали? — хмикаючи, запитав Лучано.

— Сьогодні майже перестав. У мене був день народження, і я вирішив, що, раз ви й тепер не прислали ні словечка, значить, годі ще на щось чекати.

— Лучано завжди каже: якщо хочеш, щоб мрія здійснилася, треба її трошки від себе відпустити. — У Лучано, як і в решти етерців, була дивакувата манера говорити про себе у третій особі. — А знаєте, чому так?

— Чому?

— Бо коли носишся з мрією як дурень із писаною торбою, весь час думаєш про неї, то починаєш нервувати. А коли нервуєш, твій мозок вирішує, що мрія — то якась небезпека, і робить усе, аби вона не здійснилася.

— Тобто це мій мозок не давав вам прислати мені повідомлення? — здивовано перепитав Мартин.

— Взагалі мені просто було ніколи виходити на зв'язок, — чесно зізнався Лучано. — Але, зрештою, так. Якби ви так настирливо не мріяли про це, можливо, мене відправили б по вас значно раніше.

Мартин був ошелешений:

— Вас відправили на Землю спеціально по мене? Хто?

— Не лише по вас, Мартине, а по всю вашу родину. І навіть по Бабаку, — після згадки про Мартинову собаку Лучано трохи скривився, бо гарно пам'ятав, якими лайливими словами вона про нього думала. — По всіх, хто так блискуче врятував Усесвіт. Керівництво Співдружності мирних планет запросило усіх вас на Етер для вручення нагород. А мені довірили доставити вас туди.

І тільки тут Мартин почав розуміти: він спить. Заснув і, як і мріяв, бачить сон про зустріч з інопланетним другом. Хоча все це і скидалося на правду. З відчиненого вікна задував холодний вітер, і Мартин в одній тоненькій піжамі вже тремтів від холоду. Але все ж це лише сон.

— Мартине, ви чули? Ми всі разом летимо на Етер! Лучано пропонує зараз трохи перепочити, бо ваш покірний слуга дещо засапався дорогою. А вранці вже поговоримо з вашими батьками, ви зберете речі — і вперед, крізь зорі до лаврів, отримувати заслужену нагороду.

Оце так сон! Зоряний кур'єр залишиться ночувати в нього вдома, прямо в його кімнаті. Мартин жестом показав Лучано, що той може знайти собі зручне місце, потім зачинив вікно й пірнув під ковдру. Все затихло. Головне — до ранку не забути це чудернацьке марево.